

ordentlig heldige Bestemmelse i § 21, at der hvert Aar bliver foretaget en Opsamling af alle de Undersøgelser, der foretages i Aarets Løb, at de bearbejdes og ordnes af Indenrigsministeriet, og at der bliver afgivet et Skjøn om den sandsynlige Marfag til Ulykterne, samt at der bliver foreslaaet Midler til fremtidig Forebyggelse af Sligt, ligesom ogsaa Materialet bliver offentliggjort. Dette tror jeg vil bidrage overordentligt væsentlig til, at Lovforslaget vil naae det Maal, man har tænkt sig at naae her. Bestemmelsen i § 25, 1ste Stykke, der indskrænker Loven til kun at gjælde for Skibe over 20 Tons, anser jeg for overordentlig heldig. Det er sikkert ofte Tilfældet, at disse mindre Skibe eies af Fjæren, ligesom han ogsaa er Eier af Ladningen, og man kan da være overbevist om, at Vedkommende vil føre et forsvarligt Tilsyn og gjøre Alt, hvad han kan, for baade at fikre Skib og Ladning mod Overlast. Jeg maa endnu omtale en Udtalelse fra Kommissionen, nemlig angaaende en Paragraf, som vedkommende Kommission har ønsket at tilføie Lovforslaget angaaende Paaseiling, nemlig en Paragraf, som skulde indeholde et Paabud om, at i Tilfælde af Paaseiling skulde det Skib, der kommer bedst fra det, underskøtte det andet og yde det al den Bistand, det kan, og forblive paa Stedet, indtil der er gjort, hvad der kan gjøres overfor det andet Skib, og ligeledes opgive Navnet, saavel som det Sted, hvorfra Skibet kommer, og det Sted, hvortil det seiler, for derved at give mulige Oplysninger i paafølgende Tilfælde. En saadan Bestemmelse, tror jeg, vil være overordentlig heldig. Kommissionen har jo anerkjendt, at det muligvis ikke vilde være det rette Sted at indsætte denne Bestemmelse i dette Lovforslag, men derimod et andet Sted i Lovgivningen. I Norge, Lybssland og England har man gjort noget Lignende, og man har sikkert været vel tjent med en saadan Bestemmelse; thi det ses jo sikkert, at mangt et Skib, som seiler et andet Skib ifaent, ingenlunde gjør, hvad det kan, for at redde Passagerer og de Ombordværende i det Hele taget, men derimod seiler videre. Man skulde jo ikke tro, at vedkommende Skibsfører var saa umenneskelig, at han ikke vilde gjøre, hvad han kan; men Sømanden siger, at der kan være stor Fare ved at redde Vidner mod ham selv, idet Fjæren kan blive frakjendt sin Bestilling, og der kan være Tale om Erstatning af flere hundrede Tusinde Kroner. Jeg tror derfor, at Sømanden vilde være vel tjent med, om man i Lovgivningen havde en saadan Bestemmelse. Man har mange Exempler paa, at Skibe, der endog have ligget for Anker, ere blevene paaseilede af andre Skibe, navnlig Dampskibe, der saa have seilet videre. Nu har det været saa heldigt i vedkommende Tilfælde, at Skibet har havt Trælast ombord og derved ikke er sunket og har faaet Leilighed til at stoppe det andet Skib; men i mange andre Til-

fælde, hvor Skibet har været ladet med Korn eller Kul eller Lignende, er det selvfølgelig sunket tilbunds med Mand og Mus, og der har ikke været noget Vidne mod det paaseilende Skib. Jeg vil endog tro, at man iblandt de mange Skibe, som ere forsvundne, og som man vil kalde sømmende Liggister, vil finde adskillige, som ere paaseilede af Dampskibe. Man har endog Exempler paa, at Dampskibe eller større Skibe i det Hele have fundet Fornøielse i at seile de mindre Skibe saa nær som mulig. Man ser ofte i Bladene Beretning om, at saadant et lille Skib har set et større Skib komme seilende, og det lille Skib har ikke vidst, til hvilken Side det skulde seile, medens derimod det større Skib har styret lige paa, og saa er det endeligt gaaet nogenlunde godt, idet det større Skib er seilet lige forbi det mindre, uden at rende det i Søen. Dette synes at tyde paa, at vedkommende større Skibe ligefrem finde en Fornøielse i at indjage de mindre Skibe Stræk. Naar man ser noget Saadant, kan man nok forstaa, at der ofte paa Steder, hvor der farer en Masse Skibe, især om Natten eller under Taage sfer saadanne Tilfælde af Paaseiling. Jeg vil derfor tillade mig at minde herom, fordi det mulig kunde tænkes, at der kunde gjøres Noget ad denne Dei. Jeg har hørt Sømand udtale, at, hvis der paa anden Maade kunde ydes dem nogen Udsigt til Redning, vilde det maaste være heldigere. Det er nemlig som oftest Tilfældet, naar et Dampskib seiler et mindre Skib i Søen, er Dampskibet saa høit, at Sømandene ikke kunde springe ombord i det, og Dampskibe have ikke saaledes som Seilskibe et eller andet nedhængende Loug, ved Hjælp af hvilket Mandstabet kan redde sig. Hvis det kunde tænkes, at man kunde indsaette en Bestemmelse om, at Dampskibe skulde have saadant et eller andet nedhængende Loug, hvorved Mandstabet kunde redde sig, vilde det være heldigt; men jeg skal ganske vist indrømme, at det vilde være en-*extraordinar* Dei. Saa Meget er imidlertid vist, at man hører Sømand udtale Ønsket derom, idet de tro, at de egentlig derved vare bedre sikrede end ved en Bestemmelse om, at større Skibe eller Skibe, som løbe andre i Søen, skulde yde dem Hjælp.

**Bille:** Efter Bestaffenheden af det Foredrag, som det ærede Medlem holdt angaaende Loven om de usødygtige Skibe, har det neppe kunnet være nogen Overraskelse at høre, hvorledes det ærede Medlem har udtalt sig idag. Naar det ærede Medlem har prist nærværende Lovforslag, har det egentlig kun været i Haab om at kunne bruge det til at slaa det andet ihjel, og hvis Resultatet skulde blive, at begge Lovforslag gik i Stykker, tror jeg, at det ærede Medlem vilde tage det meget koldblodigt og ikke vilde blive synderlig bedrøvet derover. Hans Ros over Lovforslaget og over det ærede Medlem for Viborg Amts 2den